Marafkó László

Sorsmondatok

Illemhely-telenkedés

Piszoárcsarnok, diszkréten háttal a Nagyfőnöknek, aki másodszor ismétli: „gyerünk, kispajtás, csurgass!”, a Kisfőnök megdermed, „mi a baj, bizonyos életkor után már nehezebben megy, biztatás kell a szerszámnak”, magyarázkodik a másik, már kézmosás közben, a tükörből az arcába pillantva, de a Kisfőnök ezt a mondatot egyszer már hallotta; „főnök – közben cipzár fel – nem járőröztél valamikor régen…”, „dehogynem, ötvenhatban – és a Nagyfőnök is helyrerántja a nadrágját –, még a kijárási tilalom alatt is mozogtak a hőbörgők…”; a Kisfőnök begörcsöl, nyomban a szűk, lépcsőben végződő köz jelenik meg előtte, a bérházuk mellett, amikor a vihogó Duciról már félig lehámozta a bugyiját, s akkor a trappoló csapat, pufajkában, vállukon dobtáras géppisztoly, élén a nagyhangúval, „na, kispajtás, gyerünk, neved, lakcím, iskola, apád mit csinál…”, nem is gondolta volna, hogy a Nagyfőnök akkor…, hiszen vele mindig rendesen bánt, és hát a szüzesség ugyebár, pontosabban annak elvesztése, no, nem Ducié, aki két évvel idősebb volt nála, hát igen, az egy kissé kitolódott, és hát így szaporodnak az illemhelyek akaratlan és bizalmas üzenetei.

Emlékmű

„Az óriási virágbimbókra emlékeztető kőtömbök úgy növekednek, ahogy a Gondolat is meghódította embereket és az országokat”, a szobrász széles, kaszáló mozdulatot tett, „ahogy a mártír költő is írta”, s felolvasta az egyik kőhasáb aljára belevésett sort, mire a jótanuló arcú érdeklődő közbekottyantott, „csak írta”; a művész összeráncolta a homlokát, „mi az, hogy csak írta”, „mártír nélkül, mert itt lakik a harmadik sarkon” – tette hozzá a kéretlen tudálékos, „ja, hogy meg sem halt…” – legyintett az alkotó, de folytatta: „tehát képzeletben folytatódik a növekedés, a formák sokszorozódása”, ám ekkor a megrendelő város képviselője, a kissé elhízott egykori általános iskolai igazgató, most kulturális főmufti odament, kezet fogott vele, s egy kitüntetési ünnepségre hivatkozva elillant, „elmész a francba, nem való neked a művészet” – ült ki a szobrász arcára, de hangosan csak annyit mondott: „s azt is jelzi ez a sorjázás, hogy amikor mi már nem is vagyunk jelen, az eszme

még tovább növekszik”, de a megelőlegezett jövőről nem is sejtette, hogy húsz év múltán a teret járólapok borítják majd, és a sétálók lépéseire felszökkenő vízsugarak enyhítik a forróságot, a felavatott kőbimbók pedig a város közüzemeinek raktárudvarában tenyésznek, cementeszsákok, betontömbök és lerobbant munkagépek testvéri magányában.